

FN-organisationen, herunder naturligvis ganske specifikt sammenhængen i Sikkerhedsrådets arbejde.

Forudsætningen for et FN, der kan fungere, er vel, at organisationens allervigtigste organ, nemlig Sikkerhedsrådet, kan træffe beslutninger, kan fungere effektivt i det daglige arbejde.

FN's Sikkerhedsråd har 5 permanente medlemmer: USA, Frankrig, England, Rusland og Kina. Alle har de vetoret i Rådet. De resterende 10 medlemsstater sidder med i Rådet i kraft af et rotationssystem, og det samme rotationssystem er det, der betyder, at Libyen, såmænd Libyen, i øjeblikket er formandsland i Menneskerettighedskommissionen i FN.

Lad det være sagt med samme: Denne sammensætning er ikke ideel. Det er ikke rimeligt, at et land som Syrien, der hele tiden bryder frihedsrettighederne derhjemme og muligvis huser topfolk fra det afsatte irakiske styre og deres familier, kan være medlem. Det er et enevældigt styre, hvor befolkningen nærmest har forbud mod at se på internettet. Skal vi lade os lede i Sikkerhedsrådet af et land, der i så eklatant grad er ude af trit med demokratiske traditioner?

Kl. 12.50

Forbryderstater som Syrien og Libyen bør naturligvis ikke spille en ledende rolle i FN. De stater skulle tværtimod tugtes af FN til at acceptere de rettigheder for deres befolkninger, som de træder under fode. Irak kunne, som hr. Jesper Langballe var inde på tidligere, såmænd lige så godt have været et land i Sikkerhedsrådet på det tidspunkt, hvor hele krisen omkring Irak foregik. Ja, det kunne såmænd lige så godt have været Saddam Hussein, der sad ved bordenden, da man skulle tage stilling til, om der skulle laves en krigsindsats, en afvæbning af Irak, da det kom til stykket.

Enhver kan sige sig selv, at det selvfølgelig ikke er en rimelig situation, at et land, der i den grad bryder almindelig lov og ret for sin egen befolkning, på den måde kunne have siddet for bordenden, når det handlede om at udføre de handlinger, som FN's Sikkerhedsråd lagde op til med de vedtagelser, der har været.

Et er, at de her diktaturstater sidder med ved bordet, men noget andet er, at en lang række særdeles fattige lande også sidder med i Sikkerhedsrådet. Vi så jo desværre under Irakkonflikten, hvilke konsekvenser det fik. I stedet for at Sikkerhedsrådet koldt og kynisk overvejede, hvad man skulle gøre for at få Saddam Hussein til at makke ret, så kom der mærkværdige slut-

ninger frem og tilbage, og det blev svært at befri den irakiske befolkning for Saddam Hussein, fordi det lige pludselig handlede om andre vigtige ting i Sikkerhedsrådet for de lande, som jeg taler om her.

Det handlede nemlig om, hvordan USA og måske Frankrig og andre lande, som vil have magt i Sikkerhedsrådet, kunne bestikke eller putte penge i statskassen hos Syrien eller Angola eller Cameroun og andre af de lande, der stadig sidder i Sikkerhedsrådet.

Om USA kunne stikke penge i statskasserne eller ej, fandt vi aldrig ud af, men hele forløbet var uværdigt, og det viser med al ønskelig tydelighed, at Sikkerhedsrådet har behov for en gennemgribende reform, som man klart her fra tælerstolen i Folketinget, når vi har en debat om FN, burde erkende.

FN er også andet end Sikkerhedsrådet. FN har mange forskellige opgaver i det løbende arbejde. Og det er desværre ikke alle steder, som jeg har været inde på tidligere under debatten, at de embedsmænd, der sidder rundt omkring i systemet, er på det rigtige spor. Nogle steder ser vi desværre, at man meler sin egen kage og ikke hjælper de befolkninger, som virkelig er i knibe.

Derfor har jeg da også forståelse for, at USA gennem en lang årrække har været kritisk over for, hvilke store bidrag som USA jo i høj grad har været med til at give, der skulle gives til FN-organisationen. Derfor synes jeg også, det er forkert, at man i et forslag til vedtagelse i dag antyder, at USA virkelig er problemet. Man skulle vel snarere se på de lande, som ikke overholder almindelig lov og ret for deres befolkninger. Og det antyder man jo i det forslag, som er fremlagt i dag.

Jeg ser gerne, at Danmark også i FN-regi fører en høj profil. Vi vedtog sammen med andre lande at føre en høj profil i forhold til Kina, hvor vi kritiserede kinesiske overgreb mod almindelig lov og ret for dets befolkning. Det skal vi fortsætte med. Vi skal fortsat selvstændigt i FN kæmpe for de her initiativer, men det kræver, at vi taler fuldstændig frit og åbent omkring tingene i stedet for at stikke noget under stolen.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er en kort bemærkning fra hr. Jann Sjørnsen, hr. Søren Søndergaard, hr. Holger K. Nielsen og nu også fru Hanne Severinsen.

Nogenlunde på slaget kl. 13 bryder vi forespørgslen af og går over til spørgsmål til ministrene, så vi prøver at se, om vi kan tage de fire